

Karácsonyi Zsolt

A tavasz ébredése



Karácsonyi Zsolt
(1977, Arad) költő, szerkesztő, kritikus, József Attila-díjas, Kolozsváron él

Ma nem védenek fegyverek, esernyő, gumicsizma sem,
nem fegyver, kamrában pihen rég kinőtt 44-esem.
Körül megint a háború, s ha nincs: csak láz, csak révület,
időm az ólomláda mélyén rakosgatja a betűket.
Valami újfajta teremtés esői indulhattak el,
és nem védenek fegyverek, esernyő, gumicsizma sem.

Felveszem nagykabátomat, leples bitangként futok át
a szomszéd boltba, ágaik nyújtják megint az orgonák.
Megcsap a szél, a télutó a zebrasávok közepén.
Ha nem védenek fegyverek, itt meddig maradhatok én?

Előbb-utóbb rám tör a Gép, a gépkocsi, a kamion,
ha nem lépek át: nyom marad a széles zebrasávokon.
A vidám órásmester év peremein bealkonyul,
amikor átlépek megint az összes zebrasávokon.
Nem tudok megállni középen, a Temenosz lángokban áll,
és megrepedt a termosz is, amíg a jó időkre várt.

Liliomok és hóvirágok hullnak a mennyből újra le,
most azért legyek optimista, mert ez még az év kezdete?
Tartson derűsen a tudat, hogy életben vagyok megint,
miközben távol, valahol, épp letépnek egy kankalint?!!!

Az égbolt ismétleg bezárul. A földi lét zsibong, huráz.
Erdély ma még enyém lehet, és talán holnap Honduras.

Holdárnyék, dzsungel

Mozdul az éjszaka már, alszol az ágyban,
tájat a hold tetovál sugarával a szádra,
rezzen a pálmafaág, rezzen az ajkad,
elhal a szó, amivel titkaidat kitakartad.

Leng a ligetben a láng – éjszaka: csillagos erdő,
holdat hord a palást peremén a varázsló.
Átfut a múlt horizontján hajdani éned,
ettől szól a jövőben rólad az ének.

Mozgássorrá nem szelidül, villan a mondat,
párkák ollójától hull haja holnap a holdnak –
nappal lesz majd, gyorsan eléred újra a formád,

tájegységed fényre kitermelt tigriseit.
Várj még. Nincs, aki téged ébrenlétbe segít.
Rejtett perced most csak a hold árnyai hordják.



Gésa és samuráj